

standse Sygdommen i sin Fremrykning og gjøre et virkeligt Forsøg paa om muligt at faae den undertrykt.

Flertallet indrømmer Sagens Vigtighed og Spørgsmaalets store Betydning og har som Følge deraf ikke alene tiltraadt de Bestemmelser, der findes i Forslaget om denne Sygdom, men endog tildels skjærpet dem. Naar Flertallet mener, „at det ikke let lader sig gjøre uden for store praktiske Vanskeligheder og Bekostninger for det Offentlige at gaa videre end til disse Bestemmelser“ da beklages meget, at det har ladet sig holde tilbage af disse Hensyn, og naar det tilføjer „i ethvert Fald ikke for Tiden“, skal man bemærke, at det dog vist var rigtigere at gjøre Noget, der havde praktisk Virkning itide, end at skyde Afgjørelsen fra sig til ubestemt Tid; thi den endelige Beskjæmpelse af Sygdommen kunde mulig derved blive betydelig besværliggjort.

Spørgsmaalet om Ansættelse af Embedsdyrlæger skal man ikke komme videre ind paa, da dette Spørgsmaal ikke afgjøres ved denne Lov, og saa meget mindre, selv om disses Ansættelse og en deraf eventuel gratis Undersøgelse af Besætningerne kunde ventes, saa vilde dette dog næppe faae nogen stor Betydning i Beskjæmpelsen af Sygdommen, og i alt Fald vilde det være en forsvindende direkte Hjælp til dens Udryddelse.

Den theoretiske Hjælp, der stilles i Ud-sigt for Besætningseierne, kan ganske vist ingen Skade gjøre, om den kan gjøre nogen Gavn, er vist meget tvivlsomt.

Naar Flertallet kommer til det Resultat, at der ikke kan „være Tale om at komme med vidtgaende Forslag i den Retning i den nuværende Lov“, saa er Mindretallet af en anden Mening, og tror, naar Sygdommen anses for saa farlig, at der fra det Offentliges Side paabydes Creatureierne saa mange og saa generende Bestemmelser, som det her er Tilfældet, og man til Begrundelse derfor paaberaaber sig, i Anmærkningerne til nærværende Forslag, at Sygdommen „kan medføre alvorlig Fare ogsaa for Mennesker“, og det paa Forhaand tillige er indrømmet, at denne Sygdom „allerede nu paafører Landet et betydeligt nationaløkon-

omiss Tab“, skal man bemærke, at dette Forhold næppe vil forandres, selv om dette Forslag bliver til Lov, hvormod den sikkre Følge deraf vil blive denne, at de mange for Handel og Omsætning generende Bestemmelser, Lovforslaget indeholder, vil væsentlig bidrage til baade direkte og indirekte at forøge Tabet for den enkelte Creatureier der faar Sygdommen i sin Besætning.

Mindretallet mener derfor, at der er god Grund for det Offentlige til at bære den væsentlige Del af de direkte Udgifter, der er forbunden med dette Samsundsøndes Beskjæmpelse og stiller derfor Endring i den antydede Retning. (Nyt Slutningsstykke til § 10.)

Til ny § 11.

(Indenrigsministerens Forslag Nr. 32.)

I Udvalget har der været Stemning for helt at forbyde Svinehold paa Løseplads af sanitære og veterincære Hensyn. Da man imidlertid erkjender, at der i enkelte Tilfælde muligen kan være Anledning til at gjøre Undtagelser, har man ikke stillet nogen Endring i den Retning, hvormod man paa den anden Side ikke skjønner, at der er Anledning til at give den i Ministerens Endring Nr. 32 omtalte Erstatning, der efter Loven af 14de December 1887 kan gives til 1ste Januar 1889, udover dette Tidspunkt. Af den Grund har Udvalget stillet Endring Nr. 33.

Foruden disse Endringsforslag har et vigtigt Spørgsmaal været til Overveielse i Udvalget, nemlig om, hvorvidt Tuberkulose-sygdommen hos Kvæg og Svin maatte kræve yderligere Forholdsregler fra det Offentliges Side, end de, der allerede ere truffene i nærværende Lovforslag. — Udvalget billiger ganske, at denne Sygdom, hvorom der ikke